

LBRIS

Protected

We know
books

Elisabeth Naughton

Copyright text © 2018 Elisabeth Naughton

Ediție publicată prin înțelegere cu Amazon Publishing,

www.apub.com, în colaborare cu ANA Sofia, Ltd.

Lira®

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale

Grupului Editorial Lira

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@lira.ro

www.lira.ro

Ne puteți vizita pe

www.lira.ro/lirabooks.ro

Protejată

Elisabeth Naughton

Copyright © 2022 Grup Media Lira

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Daniela Nae

Corector: Emilia Achim

Copertă: Mariana Manolache

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NAUGHTON, ELISABETH

Protejată / Elisabeth Naughton

trad. din lb. engleză: Adriana Dănilă -

București: Lira, 2022

ISBN 978-606-33-9334-1

I. Dănilă, Adriana (trad.)

821.111

ELISABETH NAUGHTON

Protejată

Traducere din limba engleză

Adriana Dănilă

LITERA

București

capitolul 1

„Felicitări! Seara trecută, actele au fost semnate de judecător. Ești o femeie liberă.“

Kelsey McClane răsufală ușurată când citi mesajul de la avocatul ei. Cele opt luni de iad în care se luptase cu fostul ei soț, în cele din urmă, luaseră sfârșit. Simțea că o povară uriașă tocmai i se ridicase de pe umeri. Singurul lucru mai bun decât sentimentul ce o copleșea acum ar fi fost să nu se fi căsătorit niciodată cu acel nenorocit.

Își dădu ochii peste cap când se gândi cât de penibil era parcursul ei personal. Făcuse numai prostii și oștia. Își așază telefonul pe tejghea, uitându-se la propria reflexie pentru ultima dată. Luminile din ambele părți ale oglinzii îi scoteau în evidență părul blond, precum și fiecare imperfecțiune a trăsăturilor. Știa că nu avea scăpare, camerele de filmat aveau să-i surprindă toți pistrii de pe nas, dar oricum era prea târziu pentru a mai face ceva. În doar câteva minute, urma să intre live la cel mai în vogă matinal din Portland și nici măcar veștile bune pe care i le dăduse avocatul ei nu-i mai puteau calma nervii.

Își înfoie ușor părul lung până la umeri pentru ultima oară, gândindu-se cât de stupid era să se agite atât pentru un simplu show TV local. Recent, avusese parte de marele ei moment de faimă, când își expusese creațiile la faimoasa săptămână a modei din New York, și nici măcar atunci nu se simțise atât de neliniștită. Desigur, în est nu o cunoștea nimeni. Aici, fiecare persoană cu care copilărise avea să o judece și să decidă dacă ceea ce făcea era un succes sau un eșec total.

„Dumnezeule, să nu fie un eșec total!“

Trase aer în piept și repetă în gând cuvintele care o îmbărbătaseră în situații mult mai dificile decât asta.

„Adună-te! Păstrează-ți calmul! Ești puternică. Poți să treci peste asta.“

- Doamnă McClane? strigă o femeie din pragul ușii. Cinci minute!

Uitându-se peste umăr către femeia cu păr negru, care purta căști și ținea în mână un carnetel, Kelsey se forță să zâmbească, sperând că asta avea să-i ascundă emoțiile. Femeia era un fel de asistentă a producătorului, dar Kelsey nu-și putea aminti numele ei. Momentul în care făcuse cunoștință cu echipa de producție de la *Good Morning Portland* din acea dimineață era complet în ceață în mintea ei.

- Bine, mulțumesc. O să ies imediat.

În loc să facă stânga împrejur și să iasă, așa cum se așteptase Kelsey, femeia miji ochii și înclină capul.

- V-a mai spus cineva până acum că semănați cu acea actriță? Blonda aceea care a jucat în toate comedii romantice. Cum o chema?

Kelsey se simțea destul de iritată, dar avu grijă să nu arate asta.

- Vivienne Armstrong?

- Da. Chiar ea.

- Da. Mi s-a mai spus de câteva ori.

De fapt, i se puna acea întrebare de mai multe ori decât voia să recunoască. Iar acum nu o calma deloc să audă același lucru.

- Se spune că toată lumea are un geamăn. Al meu se întâmplă să fie cineva faimos.

„Și cineva dependent de droguri. *Ce noroc pe mine!*“

- Păcat că a murit! Ați fi putut să fiți dublura ei.

Ca și cum Kelsey ar fi avut timp pentru așa ceva. Sau ar fi fost interesată.

- Oh, gata! Patru minute începând de acum. Să nu întârziati!

Asistenta se roti și dispăru din cameră.

Încruntându-se, Kelsey se întoarse către oglindă. Poate că era timpul să-și vopsească părul. Voia ca oamenii să înceapă să o recunoască pentru cine era ea, pentru creațiile ei de modă, nu pentru că soarta o făcuse să arate precum dublura unei actrițe moarte.

„Destul timp pierdut.“

Trase îndelung aer în piept, își netezi bluza și repetă în gând cuvintele de îmbărbătare: „Adună-te! Păstrează-ți calmul! Ești puternică. Poți să treci peste asta.“ Apoi apucă telefonul, îl îndesă în buzunarul din față al pantalonilor și porni către ușă.

Exact când ieși pe coridor, observă cu coada ochiului o umbră. Icnii, dar nu reuși să schimbe direcția. Se izbi brusc de un trup masiv, masculin, ricoșând înapoi în spate.

- La naiba!

Degetele lungi și palmele uriașe ale lui Hunter O'Donnell o apucară rapid de brațe, ridicând-o, împiedicându-i căderea și salvând-o de la o bușitură zdravănă, căci s-ar fi lovit bine cu fundul de pământ.

- Îmi pare rău. La naiba, nu te-am văzut!

Kelsey se clătină pe tocuri și, din instinct, duse mâinile în față, căutând să-și recapete echilibrul. Degetele ei aterizară pe mușchii lui fermi, iar mirosul familiar de citrice și piele îi umplu simțurile, năucind-o și făcându-i genunchii să tremure, ca și cum ar fi avut din nou 15 ani.

- Ești bine? El își coborî capul, observând că ea nu-l privise imediat. Kelsey?

De îndată ce-și recăpătă echilibrul, Kelsey lăsă mâinile în jos și făcu un pas în spate, detestând și admirând modul în care mâinile lui o făcuseră să se simtă. Gânduri stupide ca acestea o făcuseră să intre într-o căsnicie proastă și nu avea nici cea mai mică intenție să repete greșelile trecutului. În plus, chiar dacă ar fi fost

interesată, Hunter O'Donnell era prietenul cel mai bun al fratelui ei Alec, așa că nu intenționa să aibă vreo legătură cu el.

- Da, sunt bine.

Se eliberă cu blândețe din strânsoarea lui, evitând să-l privească în ochi, ca nu cumva să-i dea de înțeles cât de ciudat se simțea în prezența lui.

- Mă așteaptă să intru în platou.

- Da, știu.

Hunt făcu un pas în spate ca ea să poată trece.

- Totul pare în regulă acolo, așa că ești liberă să intri.

Kelsey simți fiori pe șira spinării și îl privi direct, pierzându-se în ochii lui câprui atât de pătrunzători. Îl știa pe Hunt de când era mică și, în mod normal, lar fi privit ca pe un aliat, dar acum, indiferent cât de bine mirosea, îl simțea mai mult ca pe un dușman. Nu avea nevoie ca el să-i spună ce putea face și ce nu. Julian făcuse asta destul în cei trei ani blestemați de căsnicie, iar ea își jurase să nu mai permită vreodată altui bărbat să o trateze așa, ca și cum ar fi fost șeful ei. Dacă frații ei nu ar fi fost atât de protectori cu ea, nici nu ar fi trebuit să-și bată capul cu Hunt acum. Însă ei erau foarte îngrijorați că Julian avea să încerce să se răzbune din cauza divorțului, așa că îl angajaseră pe Hunt ca bodyguard, să o urmărească peste tot.

Strângând din dinți ca să nu spună ceva ce avea să regrete, Kelsey ieși din camera verde și trecu dincolo de el, în hol, îndreptându-se către platou. Știa că frații ei îi doreau binele și mai știa că Hunt - fost ofițer în armată, care acum avea o firmă de detectivi și de securitate în Portland - își făcea bine meseria, dar tot o irita la culme că era nevoie ca el să fie aici, să bântuie prin jurul ei. Julian era un abuzator, unul cărui ea îi plăcea să amenințe, nimic mai mult. O agasase atât de mult, încât ea acceptase să iasă cu el. O înnebunise zilnic, convingându-o să se mărite cu el. Iar cu un an în urmă tot încercase să o facă

să se răzgândească în privința divorțului. Se comportase ca o proastă de la bun început, acceptând să iasă cu acel bărbat, dar nu se temeai de el. Abuzatorii aveau putere doar când te temeai de ei, iar ea se săturase să se teamă de Julian Benedict. Ea nu era o lașă. În câteva zile, după ce avea să-și dea seama că totul se terminase, urma să o lase în pace. Era sigură de asta.

Gândurile legate de Hunt și de Julian dispărură când pași în studio și văzu gazdele pe platou. În dreapta ei clipi o lumină roșie, semn că toate camerele erau live. Era tot mai agitată, urmărind-o pe prezentatoare, care spunea monologul de început, și știind că în câteva clipe avea să vină rândul ei. Cercetând încăperea, uitându-se la oamenii entuziasmați care se adunaseră ca să vadă show-ul, văzu cele trei modele deja îmbrăcate în hainele ei de firmă, din cea mai recentă colecție, și porni în acea direcție.

De fapt, ele nu aveau nevoie de ea. Arătau superb și îi evidențiau munca atât de bine. Dar ea avea nevoie să facă totuși ceva pentru a-și potoli nervii, iar aranjatul gulerelor și tivurilor era singurul lucru la care se putea gândi în acel moment.

- Arată bine, zise ea către cel mai apropiat model, trecând cu mâna peste mâneca jachetei fetei.

Toate trei erau mai înalte decât ea, cu cel puțin cinci ani mai tinere și, bineînțeles, mult mai atrăgătoare, dar Kelsey abia dacă observă asta. Era mult prea concentrată să se asigure că hainele arătau bine și că modelele nu rataseră vreun nasture sau că nu atârna vreun fir.

În spatele ei, gazdele show-ului continuau să converseze. Când asistenta de producție o bătu pe cot, Kelsey înțelese că momentul ei venise. I se învolbură stomacul, precum fasolea mexicană îmbibată în ceva care o dinamita mai tare, și din nou, pentru a nu știu câta oară, se trezi întrebându-se de ce acceptase să fie prezentă la televiziunea locală. New York Fashion Week nu se putea

compara cu această nebulie. Și de ce îi păsa de ce aveau să creadă foștii ei colegi din liceu?

„Pentru că mereu ți-a păsat de părerea oamenilor. Pentru că nu ai fost niciodată suficient de bună. Nu ai fost suficient de inteligentă, suficient de talentată sau suficient de interesantă ca să te iubească cineva pentru ceea ce ești, pentru tine.“

Toate vechile ei nevroze se întorceau rând pe rând. Nu mai era o femeie de 27 de ani și o viitoare stea în lumea modei, care avea să se bucure de un succes real, ci avea din nou 10 ani și se întreba de ce naiba voiau Michael și Hannah McClane să o adopte pe ea: un șoricel prăpădit care fusese aruncat de la un orfelinat la altul, nereușind să se încadreze sau să creeze vreo conexiune cu nimeni în toată viața ei.

Ridicându-și mâinile tremurânde de pe jacheta modelului, își spuse că nu mai era acel copil. Ea era puternică. Era independentă. Era mult mai mult decât fusese înainte, și asta datorită familiei McClane și datorită tuturor lucrurilor pe care i le oferiseră.

Întorcându-se către platou, îl văzu pe Hunt la nici cinci metri de ea, ascuns de umbre, părând misterios, sexy și foarte impozant. Dar în loc să fie iritată de prezența lui, așa cum fusese mai devreme, o cuprinse un calm la care nu se așteptase, care îi permise să tragă aer în piept, îmbărbătându-se.

El nu o tratase niciodată ca și cum ar fi fost mai puțin. El nu se comporta ca și cum era norocoasă să fie în prezența lui, așa cum făcuse Julian din ziua în care îl cunoscuse. Încă din adolescență, nu și-l putea aminti pe Hunter O'Donnell ca fiind altceva în afară de o prezență permanentă, discretă în viața ei, venind și plecând de la reședința McClane ori de câte ori era cu Alec. El nu o tachinase așa cum făcuseră frații ei. Nu-i vorbise de sus. Nu făcuse altceva decât să se comporte

frumos cu ea, exact ce avusese nevoie în acei ani plini de tumult.

În regulă atunci. Poate că era frustrată din cauza motivului pentru care era acolo, dar nu putea să spună că nu aprecia prezența lui. Pentru că o relaxa într-un mod familiar, blând, și tocmai de asta avea nevoie acum.

Înainte să-și dea seama ce făcea, îi zâmbi lui Hunt. Îl surprinse. Înțelese asta din modul în care el ridică din sprâncene. Toată dimineața îl bruscaseră și fusese tăioasă cu el, când, de fapt, el le făcea un simplu favor fraților ei. Familiei ei. Îi făcea ei un favor.

– Vorbind despre celebrități, zise Rachel Brown pe platou, atrăgându-i atenția lui Kelsey.

Fără tragere de inimă, Kelsey se întoarse către prezentatoare, care tocmai își dădu ușor părul castaniu pe spate, uitându-se către coprezentator, Adam Lancaster, apoi către cameră.

– Avem o celebritate locală cu noi astăzi, una care promite mult. Designerul de modă Kelsey McClane, recent întoarsă de la New York Fashion Week, este aici cu noi, gata să ne povestească toate detaliile despre marile evenimente. Așa că rămâneți cu noi după pauză, ca să aflați totul despre experiența ei fascinantă și să-i vedeți o parte din creațiile care sunt comparate cu cele realizate de Vera Wang, Stella McCartney și Donatella Versace.

– Oh, o iubesc pe Vera Wang! exclamă Adam Lancaster.

Cineva de la marginea platoului făcu un semn către mica audiență din tribune, din spatele camerei, care izbucni într-un ropot de aplauze și chiote care umplură încăperea. Câteva secunde mai târziu, se auzi o voce strigând:

– Am ieșit!

Tocmai intraseră în segmentul de reclame, apoi totul se petrecu atât de rapid, încât tot ce putu Kelsey să facă fu să se lase purtată de val.

Asistenta de producție o prinse de cot și o trase în partea îndepărtată a platoului. Un ecou de voci umplea camera în timp ce oamenii alergau în stânga și în dreapta, așezând elemente de recuzită și făcându-le prezentatorilor mici retușuri de machiaj și coafură. De-a lungul scenei, Kelsey le zări pe cele trei modele așteptând semnalul pentru a începe parada.

Emoțiile îi crescuseră din nou în timp ce asistenta începu să-i turuie instrucțiuni la ureche, așa că începu să cerceteze platoul în căutarea chipului familiar al lui Hunt, sperând că asta avea să o calmeze din nou. Locul în care îl văzuse mai devreme era gol, iar pentru un moment se simți cuprinsă de panică, dar apoi îl zări în spatele camerei de filmat, îndreptându-se către ea și ocolind tot haosul din jur. Avea să rămână aproape de ea, așa cum îi spusese că urma să facă.

Nodul din stomac i se relaxă din nou, apoi trase aer adânc în piept, știind că era prostesc și juvenil să reacționeze așa datorită lui, dar nu voia să se gândească la asta prea mult. Când toată tărâșenia avea să se termine, ea urma să păstreze distanța față de el, dar, pentru moment, nu era chiar atât de greu de suportat prezența lui. Era foarte arătos, până la urmă, și când se gândea cât de bine se simțise în brațele lui cu câteva minute în urmă...

Simți o fierbințeală în stomac când își aminti și îi urmări mișcările cu privirea, observându-l oprindu-se fix lângă cea de-a treia cameră de luat vederi. Fără să vrea, surâse, căci, da, chiar era superb. Numai mușchi bine lucrați și putere brută. Ea presupunea că fizicul lui impresionant era rezultatul antrenamentelor și muncii în armată, dar mulți bărbați se lăsau pe tânjeală după ce ieșeau din serviciu. Nu și Hunt. El era în mare formă. În mod clar, arăta mai bine decât ar fi putut vreodată să arate Julian. De fapt, arăta mai bine decât 99% din populația masculină, dacă se gândea mai bine.

În spatele ei, producătorul începuse să numere de la zece în jos, semnalând întoarcerea din pauza publicitară, dar ea abia dacă observă. Era captivată de profilul puternic al lui Hunt, de ochii lui câprui pătrunzători și de acea cicatrice mică de pe partea stângă a mandibulei care o făcea să se întrebe de unde și cum se alesese cu ea.

Ridică privirea către ochii lui și apoi se simți cuprinsă de o vâlvătaie teribilă, dându-și seama că și el o analiza pe ea. Știa pentru că el surâse ușor, semn că tocmai fusese prinsă.

Ea privi repede în jos, către picioare, blestemându-se că fusese atât de directă. Dar încă îl putea zări cu coada ochiului zâmbind larg și, la naiba, tot ce-și dorea atunci era să se uite înapoi la el pentru că acel zâmbet avea o forță hipnotizantă!

Simți ceva vibrând pe șoldul ei, slavă Domnului distrăgându-i atenția și salvând-o dintr-o situație și mai penibilă. Pentru numele lui Dumnezeu, ce era în neregulă cu ea? Roșise? Obrajii îi ardeau. Ea nu roșea niciodată. Își scoase telefonul grăbită, apăsând butonul de închidere. Apoi încremeni când citi cuvintele de pe ecran.

„Poate crezi că ai totul acum, dar în curând o să primești exact ce meriți. Eu știu cum ești tu, cea adevărată, și nu ești așa. Nu ești altceva decât o mare dezamăgire. Un eșec uriaș. Propria mamă nu te-a vrut. Nimeni nu te vrea. Lumea o să fie un loc mult mai bun când o să mori. Și în câteva minute, vedeto, lumea o să-mi mulțumească pentru că sunt pe cale să transform asta în realitate.“

I se strânse stomacul. Ridică privirea și cercetă platoul, uitându-se peste capetele prezentatorilor care râdeau, dincolo de privitorii de la marginea încăperii. I se înțețoșă privirea și ameți, căutând cu disperare persoana care îi trimisese mesajul. Ca și cum ar fi fost la kilometri depărtare, își auzi numele, auzi un ropot de aplauze – tocmai era prezentată. Însă picioarele ei refuzau

să se miște. Mîntea ei repeta încontinuu acele ultime cuvinte, cercetând publicul.

„Când o să mori...”

„Sunt pe cale să transform asta în realitate.”

Panica îi cuprinsese trupul, simți o durere în piept și parcă nu mai putu să respire. Nu-l vedea pe Julian în mulțime. Nu era acolo. Înghiți în sec, încercând să respire. Încercă să gândească logic.

Era doar o amenințare, nu? Nu era atât de prost încât să facă așa ceva. Era un laș, nu un criminal.

Se întoarse repede, căutându-l pe Hunt prin marea de fețe. Textul nu era decât încă o dovadă că Julian era supărat din cauza divorțului. Se comporta așa cum o făcea întotdeauna. Julian era un agresor, încerca să o sperie, nu?

Îl văzu pe Hunt, la vreo trei metri în față, mișcându-se prin jurul echipamentelor, încercând să se apropie de ea. Îi dispăru zâmbetul când privirile li se întâlniră, iar ochii lui căprui și pătrunzători se fixară asupra telefonului din mîna ei, înainte de a o privi din nou. El cercetă repede zona din spatele ei și pe oamenii din jurul lor. Văzându-l încordat, ea înțelese că el deja știa că era ceva în neregulă. Înaintă către el.

Asistenta de producție îi apăru în cale, smulgându-i telefonul din mîna și împingând-o către prezentatori.

- Du-te! șuieră ea. Ești în direct!

- Kels!

În spate, Kelsey auzi ca un ecou vocea lui Hunt și simți câteva secunde brațul lui întinzându-se spre ea. Însă asistenta deja o împinsese din calea atingerii lui, iar când văzu lumina roșie a camerei de filmat rotindu-se spre ea înțelese că era prea târziu.

Cumva, reuși să-și echilibreze corpul și să nu cadă, îndreptându-și spatele ca să nu pară chiar ca o toantă la TV. Trebuia să treacă de acest interviu fără a intra complet în panică. Când avea să se termine, voia să-i

arate lui Hunt mesajul și să-l lase pe el să decidă ce să facă. De asta era acolo, până la urmă. Trase aer în piept și păși în față, forțându-se să afișeze un zâmbet pe care nu-l simțea deloc.

Tocurile ei loveau podeaua din lemn masiv. Pulsul îi alerga. Pielea îi ardea și îi transpira. Dar își repeta că era în siguranță - Julian nu avea cum să ajungă la ea în acest studio. Totul avea să fie bine. Dacă privea lucrurile logic, putea să-și dea seama că mesajul era de fapt un lucru bun. Acum avea dovezi că el o amenința și așa putea să obțină un ordin de restricție împotriva lui. Chiar dacă era sigură că Julian nu avea să acționeze niciodată în baza acelor amenințări, cel puțin acum îl putea împiedica să se joace cu mîntea ei.

Ajunse pe platou lângă Rachel și Adam. Le strânse mîna. Făcu și o glumă despre cât de împiedicată era. Se așeză pe scaun, își încrucișă picioarele, amintindu-și să-și țină spatele drept, și începu să răspundă la întrebări legate de ceea ce se întâmplase la Fashion Week. Cu coada ochiului îl văzu pe Hunt la marginea platoului și se relaxă și mai mult pentru că...

Pentru că el era acolo.

Era un bun profesionist. Compania, de mare succes, avea clienți mulți și foarte importanți, pe care îi găsisese datorită industriei înfloritoare de film din zona Portlandului. Nu avea să i se întâmple ceva rău pentru că Hunter O'Donnell nu avea să-i permită lui Julian să se apropie de ea.

- Să aducem modele, nu? întrebă Rachel.

- Sigur.

Ridicându-se odată cu Rachel, Kelsey coborî din zona mai înaltă a platoului către scena deschisă, aranjată sub forma unui podium. Primul model deja se îndrepta spre ea. Exact când se pregătea să deschidă gura și să spună ceva despre ținuta modelului, simți un fior pe șira spinării. Ceva nu era bine. Un junghi în piept o lăsă fără aer.